

KVIETIMAS

**SEBASTIAN
FITZEK**

PSICHOLOGINIS TRILERIS

*Čia net kalnai tik atrodo rymantys žvaigždžių šviesoje;
Juos palengva nepastebimai graužia laikas;
Niekas neamžina, nemirtingumas apleido pasaulį
Ir rado prieglobstį žmogaus širdies tamsoje.**

Rainer Maria Rilke

* Raineris Marija Rilke (1875—1926), eilėraštis *In meinem wilden Herzen* („Mano laukinėje širdyje“), vertimas iš Hannah'os Arendt knygos „Tarp praeities ir ateities“. (Čia ir toliau — vertėjos pastabos.)

*Blogiau už vienatvę — būti su žmonėmis,
tarp kurių jautiesi vienišas.*

*Kas iš jūsų be nuodėmės,
tegu pirmas sviedžia į ją akmenį.*

Evangelija pagal Joną, 8, 7

Skiriu Christianui

PROLOGAS

— Ar žinojai, kad Žemėje dauginimasis tik labai trumpą laiką nekėlė pavojaus gyvybei? — paklausė žilaplaukis vyras, įpildamas mergaitei konjako, nors ji ir atsisakė.

Vilkėdamas fraku, baltais marškiniais be sagų ir avėdamas kvilgai atrodančiais lakiniiais batais, žvilgančiais tarsi pianino paviršius, jis priminė pingviną. Mergaitė tvirčiau įsisiautė į gerokai per didelį chalatą, kurį vyras buvo palikęs, kad ji turėtų kuo apsivilkti išsimaudžiusi duše.

— Lytiniu būdu plintančios ligos, tokios kaip sifilis ir gonorėja, vėliau — gimdymo pavojai, — paaiškino jis, apsilaižydamas viršutinę lūpą. — Už nesaugų seksą dabar, kaip ir anuomet, labai dažnai tenka sumokėti gyvybę.

Malkų traškėjimas židinyje jai priminė paskutinės gruodžio dienos rytą. Tuo metu pasaulyje tebeviešpatavo tvarka: mama dar nebuvo pabėgusi su kitu vyru, o tėtis nešlitinėdavo girtas prieš šeštą valandą vakaro. Tada jie galėdavo kartu mėtyti mažytes petardas už Edžio automobilių remonto dirbtuvių.

Tomis dienomis ji regėjo jį paskutinį kartą.

Ar tėtis dar gyvas? Tikiuosi, kad ne.

— Buvo tik vienas laiko tarpsnis, kai galėjome tai daryti nevaržomai, nesitikėdami blogiausio. Ar žinai, ką aš turiu omenyje?

Gurkštelėjusi gintaro spalvos gėrimo, ji pajuto, kaip viduje pasklido taip išsiilgta maloni šiluma. Nusikeikė. Ji tai nujautė. Pajuto iškart, kai tas senas gvėra nuleido šoninį langą ir pamojo jai, kad sėstųsi į automobilį. *Su šituo tipu kažkas negerai.* Jo akys ir veidas atrodė nenatūraliai. Galbūt jam buvo atlikta veido

pakėlimo operacija arba suleista botokso. Tarytum jis dėvėtų driežo snukį primenančią kaukę, neparodančią jokių emocijų.

Tačiau mergaitė tikriausiai būtų įlipusi į automobilį, net jeigu tam vyrui iš akių būtų sunkėsis kraujas. Nebuvo nieko blogiau, nei praleisti dar vieną naktį po geležinkelio tiltu šalia Štutgarto aikštės, spaudžiant septynių laipsnių šalčiui. Iš pirmo žvilgsnio galėtų atrodyti, kad ji išlošė aukso puodą: S klasės mercedesas, dvivietis garažas priešais vilą, mažiausiai šešių šimtų kvadratinių metrų prabangus būstas su šildomomis grindimis ir chalatas, šiltesnis už Miesto misijos* padovanotą ilgą žieminę striukę. Kita vertus, šio girtu vyro tauškalai darėsi nebepakenčiami, iš jų mergaitė galėjo aiškiai suprasti, ko jis šiandien iš jos tikisi mainais.

— Tai buvo laikotarpis, kai tik atsirado antibiotikai ir hormoniniai kontraceptikai. Deja, jis truko labai trumpai, nes greitai žmonės ėmė bauginti AIDS. Praėjo vos penkiolika metų nuo septintojo dešimtmečio pabaigos iki devintojo pradžios. Tai — tik akimirksnis žmonijos istorijoje.

Pingvinas sukikenęs atidarė medinę skrynią, stovinčią priešais dvivėrį langą. Langas, atgręžtas į galinį sodą, kaip ir visi kiti vilos pirmo aukšto langai, buvo apsaugotas išlenktomis baltos spalvos metalo grotelėmis.

— Argi ne paradoksalu? Veiksmas, kuriuo sukurama gyvybė, visada buvo ir iki šiol tebėra susijęs su mirties pavojumi. — Vyras išėmė iš skrynios drobinį krepšį. — Tai tau.

Pingvinas padėjo krepšį ant sofos. Mergaitė dėbelėjo į jį taip, tarsi tai būtų šiukšlių maišas.

— Nagi, iškrauk. — Vyras paėmė konjako taurę jai iš rankos.

* *Berliner Stadtmission* — Berlyno, Brandenburgo ir Silezijos Aukštutinės Lužicos liuteronų bažnyčios pagalbos organizacija, įkurta 1877 metais.

Ji vieną po kito ėmė traukti iš krepšio drabužius: šviesiai pilką sijoną, kuklius mergaitiškus apatinius, baltą palaidinę ilgomis platėjančiomis rankovėmis.

— Apsivilk!

Jis ragindamas pamojo ranka. Mergaitė pakluso. Pingvinas jai už tai buvo pažadėjęs tris šimtus eurų, iš kurių šimtas jau buvo išprausta po jos batų vidpadžiais. Ji leido chalalui nusklysti ant grindų. Pirmiausia šmurkštelėjo į apatinius.

— Apsisuk! — paprašė vyras, kai mergaitė apsirengė.

Drabužiai tobulai derėjo prie jos kūno linijų. Be to, jie atrodė nedėvėti, tačiau kvepėjo taip, tarytum būtų neseniai išskalbti.

— Tobula, — įvertino Pingvinas.

Jis stumtelėjo ją iš svetainės (kurį pats pavadino salonu) link išlenktų marmurinių laiptų, vedančių į antrą aukštą. Mergaitė kilnojo basas kojas nuo vienos pakopos ant kitos. Nors kilo aukštyn, ją apėmė keistas jausmas, kad leidžiasi į ledinį rūsį.

— Štai čia!

Ji nusekė paskui vyriškį į vonios kambarį, didesnę už visą butą Haideko daugiabučių kvartale, Naujojo Kelno rajone, kur gyveno jų šeima, kol dėl girtaujančio tėvo pirma iš namų pabėgo mama, o paskui — ir ji.

— Tik pažiūrėk, kokia tu graži! — žavėjosi Pingvinas, sttydamas konjako taurę ant sūkurinės vonios krašto.

Mergaitė trumpai žvilgtelėjo į veidrodį auksiniame rėmyje, kabantį virš dvigubos kriauklės, bet tuoj pat nuleido akis. Ji dalyvavo scenoje, kurioje nebuvo nieko normalaus: tik išgėręs mažiausiai penkiasdešimties metų vyras, vilkintis fraku, ir iš baimės bei nuo šalčio drebanti keturiolikmetė.

— Neįtikėtina. Galiu nukirpti tau plaukus?

Mergaitė gūžtelėjo pečiais. Palyginti su reikalavimais, kuriuos įsivaizdavo, šis prašymas atrodė visai nekaltas.

— Plaukai — už papildomą kainą.

— Jokių problemų, — atsakė vyras.

Ji juo patikėjo. Vien laikrodį ant jo riešo bylojo, kad tai labai turtingas žmogus. Tikriausiai jis galėtų už kiekvieną plauką pakloti tūkstančius ir net nepastebėtų pasikeitimų savo banko sąskaitoje.

— Palauk, gal užteks juos sukelti į viršų ir susegti, — pasakė vyriškis ir ėmė artintis, nutaisęs rimtą veido išraišką.

Ji stovėjo užsimerkusi. Jautė, kaip keistuolis įsegė kelis segtukus, tada atsitraukė ir juokdamasis ėmė ploti rankomis.

— Štai taip. O dabar — šiek tiek lūpų blizgio ir pudros. Tu pernelyg išblyškusi.

Mergaitė jautė, kaip vyras kažkuo patepė jos lūpas, tada palietė veidą teptuku. Priemonės kvėpėjo maloniai, tačiau ji vis tiek jautėsi nekaip.

— Tai taip nuostabu, — išgirdo ji Pingvino žodžius. Stai-ga jo balse suskambo liūdesio gaidelės.

Jis tankiai kvėpavo — atkišęs lūpas, godžiai siurbė orą. Vyras atsidadė konjaku ir dar kažkuo karčiu.

— Eikš!

Paėmęs mergaitę už rankos, vyriškis ištempė ją iš vonios ir nusivedė į koridorių, esantį už dviejų kambarių durų.

— Tu atrodai lygiai taip pat kaip ji.

— Kas? — išdrįso pasiteirauti mergaitė.

— Net balsas panašus.

— Apie ką jūs kalbate?

Jie sustojo priešais praviras kambario duris.

— Ša. — Vyras prispaudė smilių jai prie lūpų. — Tu uždavinėji per daug klausimų. Ji tyli.

Tada jis įstūmė ją į kambarį.

Tikra mergaitės svajonė: pastelinių atspalvių interjeras, kuriame vyravo šviesiai purpurinė ir balta. Spintos, nedidelė sofa ir daugybė pagalvėlių ant lovatiesės. Viskas harmoningai derėjo tarpusavyje. Net torto, pastatyto priešais mažą tualetinį stalėlį, įdaras buvo purpurinis. Ant jo degė mažiausiai dvylika žvakių. Virš lovos kabojo prie torto priderinta girlianda. Sveikinimas *Happy Birthday* buvo užrašytas rausvomis raidėmis ant sidabrinės folijos. Joje mergaitė išvydo savo atvaizdą, tačiau neatpažino savęs.

— Nuoširdžiai sveikinu, mano brangioji, — tarė vyras jai už nugaros.

Ji atsigrėžė.

— Ką tai reiškia?

Vyriškis linktelėjo galvą. Jo akyse spindėjo ašaros.

— Linkiu tau daug laimės keturiolikto gimtadienio proga, — pasakė Pingvinas, uždarydamas paskui save duris. Tada du kartus pasuko ir ištraukė raktą.

Gelbėkit!

Mergaitei užgniauzė kvapą, atrodė, tartum Pingvinas būtų užmetęs ant kaklo neregimą kilpą.

Sunkiai kvėpuodamas, jis vėl apsilaižė lūpą ir ėmė artintis.

— Ar galiu išeiti? Prašau, — tarė ji. Mergaitės balsas drebėjo iš baimės.

Jau per vėlu.

Senis prisimerkė, tarsi būtų apakintas šviesos.

— Tai dar niekada neatrodė taip tobula, Marla, — pasakė jis.

— Kas yra Marla?

Išvydusi sublyksint ašmenis, nusistebėjo, kaip greitai peilis atsidūrė Pingvino rankoje.

— Ar žinotai, kad vien tik raudona spalva simbolizuoja gyvenimą, meilę ir taip pat mirtį? — paklausė jis.

Tada dūrė. Viena, paskui kitą kartą. Smingant ašmenims, sklido toks garsas, tarsi kažkas plikomis rankomis traiškytų nuluptą apelsiną. Regis, jos viduje kažkas užlūžo. Lyg dužtų sunkus stiklas, nukritęs ant kietų grindų. Mergaitė tai labiau jautė negu girdėjo, tačiau rėkė taip garsiai, kaip niekada gyvenime nebuvo rėkusi. Rodėsi, tarsi jis būtų apipurškęs ją vandens šautuvu. Mergaitė sumirksėjo, pakreipė galvą ir instinktyviai nusišluostė akis. Atrodė, tarytum viską būtų uždengusi raudona migla. Jai pasidarė bloga.

Pajuto kraują, nuo kaktos varvantį į burną, ir gargaliuodama ėmė klykti.

— Prašau, ne! Nereikia! — vargais negalais išspaudė ji, bet jau buvo per vėlu.

Pingvinas persipjovė miego arteriją. Ji girdėjo tik jo švokštimą:

— Atleisk, Marla, bet aš kitaip negalėjau.

Ji daugiau nieko nebegirdėjo. Viskas baigėsi.

Pagyvenęs vyras iš pradžių išsidūrė abi akis, tada įsmeigė peilį sau į kaklą. Jis buvo jau seniai miręs.

1

PO KETVERIŲ METŲ LIKUS PENKERIEMS METAMS IKI SPRENDIMO

Statistika byloja, kad dėl natūralių priežasčių žmonės dažniausiai miršta tarp antros valandos nakties ir penktos ryto. Nėra duomenų apie tai, kuriuo metu dažniausiai įvykdomos žmogžudystės.

Bent jau Marla Lindberg to nežinojo, nors jos dienoraštyje informacijos statistikos specialistai būtų galėję rasti šiek tiek informacijos. Pavyzdžiui, merginos siela atsisveikino su šiuo pasauliu balandžio 23 dieną, pusę devynių ryto, jos tėvų namo Daleme svetainėje. Galutinė mirtis ją ištiko po ketverių metų, itin karštą ankstyvą vasaros vakarą, Berlyno Vanzės rajone, buvusiuose gimdymo namuose.

Marla iškeliavo lygiai 19.51. Per kelias minutes.

Mergina išlipo iš išsklerusio mažo automobilio, kurį jai suteikė kurjerių tarnyba. Išlaikiusi abitūros egzaminus žodžiu, ji laikinai dirbo įmonėje *Carry & Co*. Šiandien būtų mielai pasiėmusi laisvą dieną. Karštis tvoskė tarsi iš atviros orkaitės. Nusibraukusi nuo kaktos prakaitą, Marla dar kartą žvilgtelėjo į mobilųjį telefoną.

Čia?

Google Maps rodė, kad ji stovi priešais reikiamą pastatą, nors nuojauta kuždėjo, jog taip nėra. Net privažiavimo keliukas, vedantis per teritoriją, atrodė keistas. Ant klinkerio plytų arkos, pro kurią pranėrė, važiuodama pro tuščią vartininko

namelį, puikavosi užrašas „Šilfhorno klinika“. Vis dėlto šiame pastate tikrai negalėjo veikti ligoninė: net asfaltas buvo stipriai suskilinėjęs ir apaugęs piktžolėmis, ką ir kalbėti apie apgriuvusius barakus, stūksančius keliuko pakraštyje. Tačiau Marla neapsigrevė — važiavo toliau, vadovaudamasi navigacijos programėle. Kur ne kur pasitaikė renovuotų rąstinių namelių su verslą pradedančių įmonių iškabomis. Tikriausiai jų savininkai vylėsi šioje slegiančioje ligoninės komplekso teritorijoje rasti kūrybišką aplinką, reikalingą jų verslo modeliams.

Taigi ji atsidūrė priešais gremėzdišką šešių aukštų pastatą su plokščiu stogu ir išdaužytais langais. Šviesesnės fasado plokštės buvo apipurkštos išblukusiais grafičiais.

Marla, apėjusi automobilį, atidarė bagažinę.

Paprastai ji pristatydavo užsakymus iš maisto prekių parduotuvių bei restoranų. Šiandien merginai teko atlikti paštininkės vaidmenį. Tai jai buvo nauja patirtis. Užsakymą tiesiogine *WhatsApp* žinute atsiuntė pamainos vadovas Stivas. Tai įvyko, Marlai jau statant automobilį, ruošiantis baigti darbą.

Buvau visai pamiršęs — paskutinis pristatymas šiandien.
Reikia nugabenti siuntinį į Šilfhorną 18—24, pastato numeris 14, kabineto — 012. Paketą jau įdėjau į bagažinę.
Svarbu perduoti jį lygiai 19.49. Nei anksčiau, nei vėliau.
Linkėjimai — S.

Koks keistas užsakymas.

Jai dar niekada nebuvo taip tiksliai nurodytas laikas. Tačiau Marla tikrai buvo kruopšti ir punktuali. Be abejo, jos darbdavys tai žinojo.

Mergina pažvelgė į laikrodį.

19.34. Saulė leisis tik už gerų dviejų valandų. Marla svars-tė, kaip šis apleistas dėžės formos pastatas atrodo tamsoje. Net

žvelgiant į jį saulės šviesoje darėsi nejauku, apėmė nuojauta, kad čia nebelikę nė menkiausios vilties.

Kaip ir buvusiuose mano tėvų namuose, — pagalvojo Marla, nors iš pirmo žvilgsnio jų vila Dalemo rajone buvo visiškai nepanaši į šią kliniką. Žmonės, nežinantys tiesos, žvelgdavo pro tankias visžales gyvatvores į kolonomis įrėmintas Lindbergų namo duris, žavėdamiesi kruopščiai išgrėbstytu žvyruotu takeliu ir šilta šviesa, sklindančia pro flygelių langus. Jie tikriausiai galvodavo, jog vaikui neapsakomai pasisekė, kad gali augti tokioje aplinkoje.

Tačiau pirmas įspūdis buvo klaidingas — kaimynai bei praeiviai tai aiškiai suprato prieš ketverius metus, naktį iš balandžio dvidešimt antrosios į dvidešimt trečiąją, likus vos kelioms valandoms iki keturioliktojo Marlos gimtadienio. Tada Podbielskio alėjoje, priešais Lindbergų valdą, išsirikavo visa armada specialiųjų tarnybų automobilių, pašėlusiai mirguliuojančių signalinėmis šviesomis. Kitą rytą, kai Marla sutartu laiku — prieš pat suplanuotą gimtadienio šventę — grįžo iš choro išvykos į Frankonijos Mišką*, svetainėje vis dar būriavosi gausybė policininkų.

Pareigūnė atrodė gerokai per jauna, kad jai būtų patikėta užduotis tirti tokį liūdną įvykį, — vėliau per psichoterapijos seansą ant popieriaus lapo rašė Marla. Psichologė jai patarė rašyti laiškus sau: sakė, tai padės geriau suprasti, kas nutiko.

Policijos pareigūnė, atidariusi duris, nuvedė Marlą pas jos motiną Tėją. Ši sėdėjo ant sofos suakmenėjusiu veidu ir stiklinėmis akimis spoksojo į užgesusį židinį.

— Levenai? — apimta panikos, Marla ėmė šaukti savo mylimo vyresniojo brolio vardą.

* Kalnagūbris Vokietijoje — Bavarijoje ir Tiuringijoje. Ten įkurtas Frankonijos Miško gamtinis parkas (plotas 1116 km²).

Nė kiek nestebino tai, kad vaikinui kažkas atsitiko: juk, būdamas devyniolikos, jis jau antrą kartą atsidūrė reabilitacijos klinikoje. Tačiau policijos pareigūnė paaiškino:

— Užjaučiu, mieloji. Tavo tėtis nebegyvas.

Kitą dieną viename bulvariniame laikraštyje pasirodė antraštė: **Įsilaužimas ir žmogžudystė prabangiame rajone**, nors toks nusikaltimas net nebuvo įtrauktas į Baudžiamąjį kodeksą. Sensacingas pranešimas buvo klaidingas ir kitais atžvilgiais. Į Lindbergų vilą niekas neįsilaužė, be to, tai buvo ne žmogžudystė.

Skrodimas aiškiai parodė, kad Edgaras Lindbergas nusižudė. Jo atsisveikinimo laiškas, rastas seife, atskleidė, kokia neįsivaizduojamai gili buvo bedugnė, į kurią jis galų gale apsisprendė šokti.

Mano brangiausioji Marla,

aš be galo stipriai tave myliu, mano vaike, šis jausmas tapo kone liguistas. Trokštu tavęs taip, kaip tėvas neturėtų trokšti savo dukters. Suprantu, kad esu ligotas žmogus, persekiojamas niekšišku, šlykščių minčių. Nenorėdamas įskaudinti tavęs, aš skriaudžiu kitas. Visada ieškojau mergaičių, kurios man primintų tave. Panašių į tave. Aprengdavau jas taip, kaip rengiesi tu. Bet niekada nieko neįvyko — aš prisiekiu tau, nors ir mažai verta žmogų primenančios šiukšlės priesaika.

Kaip niekada nepaliečiau tavęs, taip nekišau rankų ir prie kitų vargšių mergaičių, kurių ieškodavau kiekviename kertelėje — tiek gatvėje, tiek internete. Tačiau nė viena nebuvo tokia nuostabi, kaip tu, niekas nė iš tolo neprilygo tavo neapsakomo grožio veidui. Laikui bėgant, mane ėmė

kamuoti vis liguistesnės, net mirtinos mintys. Galbūt tu tai pastebėjai. Iš pradžių, kai miegodavai, sėdėdavau šalia tavo lovos. Vėliau, kai paaugai, atsiguldavau po ja. Klau-sydavausi tavo kvėpavimo tau miegant. Liesdavau tavo pirštus, kai per miegus tavo ranka nusvirdavo ir plaštaka nukardavo šalia mano galvos.

Aš buvau tavo šešėlis, per pertraukas stebėjęs tave iš už gyvatvorės prie mokyklos kiemo tvoros. Stovėdavau kitapus metro traukinio platformos, kai tu grįždavai iš fortepijono pamokų. Kartais, atsigręžusi pažiūrėti, paspartindavai žingsnį — tokiomis akimirkomis norėdavau sušukti, kad neišsigąstum. Kad aš — tavo angelas sargas, o ne persekiotojas.

Tačiau vieną dieną tu papasakojai mamai apie savo šešėlį. Apie tamsų palydovą, kurį jauti sėlinantį tau už nugaros. Ji pamane, jog tai — tik menamas draugas, kokius vaizduotėje susikuria daugybė vaikų. Tačiau mes abu žinojome, kad tai, nuo ko šurpo tavo oda, nebuvo tik vaizduotės vaisius. Kažkuriuo metu tai suprato ir Tėja. Ji surado mano makiažo reikmenis, netikras barzdas bei antakius — priemones, kuriomis maskuodavausi, kad iš karto neatpažintum manęs, prasilenkiančio su tavimi pėsčiųjų zonoje. Mama niekada apie tai neužsiminė, bet išsikraustė iš mūsų bendro miegamojo ir ėmė laikytis atokiau nuo manęs. Viena vertus, dėl to man pasidarė lengviau: galėjau praleisti daugiau laiko tave stebėdamas. Kita vertus, jaučiau vis didesnę gėdą prieš save, ji tiek išaugo, kad tapo nebeišmatuojama.

Tu dar jauna, mano nuostabioji brangenybė. Kada nors, atėjus tinkamam laikui, mama duos tau perskaityti šį laišką. Tikiuosi, jog tada, kai tai įvyks, aš būsiu jau seniai išlaisvinęs judvi nuo mano egzistavimo naštos. Viliuosi, kad man užteks padorumo pakelti ranką prieš save, o ne prieš

ką nors kitą. Galbūt vieną dieną tu įstengsi mane suprasti. Nesitikiu, jog suprasi, kodėl aš tavęs taip trokštu. Šito neįmanoma nei suvokti, nei atleisti. Tačiau turiu vilties, jog suprasi, kodėl taip nubaudžiau save, atimdamas sau gyvybę didžiausio silpnumo akimirką.

Laiškas baigėsi neapsakomai liūdnu paskutiniu meilės prisipažinimu.

Po jo pridėtas priedas *Post Scriptum*.

Tai buvo pati šurpiausia paskutinio Edgaro laiško dalis.

2

Marla rankos mostu nubaidė uodą, besitaikantį nutūpti jai ant veido. Ji suprato, kad jau kurį laiką stovi it suparalyžiuota, spokšodama į atidarytą automobilio bagažinę. Praėjo jau ketveri metai, tačiau iki šiol nebuvo nė dienos, kad ji negalvotų apie savo tėvą.

Mergina jautė jį. Jo šešėlį. Jo kvėpavimą.

P. S. Aš iškeliauju, bet visada liksiu su tavimi.

Tu buvai velniškai teišus, rašydamas šiuos žodžius, Edgarai.

Marla net mintyse vadino tėvą tik vardu — taip bandė nuo jo atsiriboti. Viskas veltui. Juk jis pats parašė, kad visada liks su ja.

Tačiau dėl atsisveikinimo laiško jis klydo.

Mama jo nepaslėpė, stengdamasi apsaugoti dukrą. Kai kriminalistikos ekspertai jį grąžino, Tėja, nė sekundės nesudvejojusi, perdavė laišką Marlai. Šiek tiek anksčiau ji ant virtuvės stalo buvo palikusi daugybę iškirptų laikraščių straipsnių — visų jų pirmosios eilutės skambėjo maždaug taip:

Jos turėjo atrodyti kaip jo mažoji mergaitė!

Nauja informacija apie sukrečiančią Edgaro L. savižudybę: iškrypėliškų polinkių turintis prabangaus nekilnojamojo turto brokeris aprengdavo gatvės merginas taip, kad jos atrodytų panašios į jo dukrą. Galiausiai vyras, kamuojamas gėdos, pakėlė prieš save ranką.

Ir visa tai įvyko dėl tavo kaltės, Marla!

Mama niekada neištarė šių žodžių, tačiau Marla jautėsi taip, tarsi jie būtų nuskambėję iš jos lūpų. Juos išdavė priekaištingas Tėjos žvilgsnis ir panieka, kuria ji baidė dukrą. Tie nepasakyti žodžiai virto fiziniu skausmu tą dieną, kai motina pareiškė, kad Marla nebegali toliau gyventi tėvų namuose, privalo išsikraustyti pas senelę Margot.

Dukra sužadino tėvui nenumaldomą geismą. Tėja Lindberg kasdien tai prisimindavo, žiūrėdama Marlai į veidą.

Bent jau taip manė jaunimo psichologė daktarė Džamala Bajaz. Pas ją Marla vaikščiojo į potrauminės psichoterapijos seansus netrukus po to, kai motina išvarė ją gyventi pas močiutę. Būtent daktarei Bajaz kilo mintis taikyti rašymo terapiją. Marla patikėjo jai ir savo paranojiškas mintis.

Kartais apima jausmas, kad Edgaras vis dar yra su mani-mi. Kad jis nuolat mane stebi. Aš jo nematau, bet jaučiu jo šešėlį. Tai nutinka, kai važiuoju dviračiu namo apsipirkusi ar vykstu metro traukiniu į fortepijono pamokas. Naktimis vis dar bijau nuleisti nuo lovos ranką, nes man atrodo, kad jis gali nusitempti mane žemyn.

Psichologė parodė, kokiais metodais galima atsikratyti tokių iliuzijų, tačiau tai nepadėjo. Deja, Marla buvo tokia kvaila, kad pasidalijo šia laiško ištrauka su savo geriausiu drauge. Kora Aichinger tučtuojau išpliurpė jos paslaptį visai klasei. Nenuostabu, kad naująją merginos pravarde — Pamišėlė Marla — netrukus žinojo visa mokykla.

Viskas tik dėl tavo kaltės, Edgarai.

Bendrakaičiai atvirai nesityčiojo iš Marlos, bet vengė jos. Tarsi tai, kas jai nutiko, būtų nelaimės virusas, kuris labai už-

krečiamas. Patyrusi atskirtį dešimtoje klasėje, Marla jautėsi prislėgta. Kas žino, galbūt mergina laikui bėgant būtų tapusi tokia pat kaip jos tėvas. Jeigu ne vienas žmogus.

Kiljanas.

Hohenšteino gimnazijoje, kaip ir kiekvienoje mokykloje, didžioji dauguma mokinių nekrito į akis. Tačiau tarp jų pasi-taikė keli spalvingi rojaus paukščiai, kurie tarsi popmuzikos žvaigždės mokyklos kieme išsiskyrė iš pilkos minios. Kiljanas buvo tokia žvaigždė. Jis, priešingai negu Marla, specialiai sten-gėsi laikytis atokiau nuo kitų. Visi draugai kvietė jį dalyvauti jų vakarėliuose, bet Kiljanas retai priimdavo kvietimus. Marla — priešingai — būtų norėjusi ten eiti, bet jos nekviesdavo.

Net jos brolis Levenas manė, kad tas vyrukas šaunus, nors paprastai jis nepalaikydavo ryšių su savo bendraamžiais, ne-bent šie jam parduodavo narkotikų arba sumokėdavo už jo pa-sirodymus prie DJ pulto. Būtent Levenas pasakė Marlai: „tai — vienintelis protingas tavo amžiaus vaikiną“, jiems susitikus su Kiljanu vinilinių plokštelių parduotuvėje Naujajame Kelne.

Abu vaikinai pasižymėjo panašiu muzikiniu skoniu, o Marlą su Kiljanu suartino ginčas. Tai įvyko filosofijos klube. Kiekvienas dalyvis turėjo pasakyti teiginį, kuriuo jis arba ji vadovaujasi gyvenime. Kiljanas suabejojo, ar ši užduotis pras-minga, ir pašaipiai pakomentavo: „Gyvenimas per trumpas, kad švaistytume jį, gilindamiesi į kalendoriuose spausdinamą išmintį.“ Marla paprieštaravo vaikinui teigdama, kad žodžiai netampa mažiau išmintingi vien dėl to, kad juos cituoja „virtu-vės stalo filosofai“. Jiedu ginčijosi visą klubo susitikimui skirtą laiką, liovėsi tik kitą dieną. Šie debatai baigėsi sensacingai: Kil-janas galiausiai pripažino, jog Marlai pavyko jį įtikinti, be to, pareiškė taip susižavėjęs jos gyvenimo šūkiu, kad nusprendęs išsitatuiruoti jį ant dilbio!

kiekviens žmogus turi du gyvenimus.
Antrąsį prasideda tą akimirką,
kai jis suvokia, jog gyvena tik vieną kartą*.

Tokiu visiems regimu pripažinimo ženklų prasidėjo jų platoniška draugystė (o gal ir kai kas daugiau). Savimi pasitikintis, tvirtą nuomonę turintis vienišius ir neryžtinga, bendraamžių atstumta mergina ėmė šnekėtis apie mokymąsi bei asmeninius reikalus, dalytis patyčių sąsiuviniais ir aptarinėti rūpesčius, kol pažino vienas kitą geriau nei kai kurie sužadėtiniai. Jaunuolius vienijo toks tarpusavio pasitikėjimas, kad jie net leido vienas kitam skaityti savo dienoraščius.

Aukštai virš galvos Vanzės ežero link nuplasnojo paukščių pulkas, atitraukdamas Marlą nuo jos minčių.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį. 19.37. Laiko tikrai pakaks pristatyti siuntą nurodytą minutę.

Marla išėmė iš bagažinės batų dėžutės dydžio paketą. Ranka išvedžiotas užrašas ant siuntos buvo toks pat keistas, kaip ir perdavimo instrukcijos.

Asmeniškai poniai Hansen. Prašome atidaryti ir patvirtinti, dalyvaujant paketą pristatiusiam asmeniui. Negalima atidaryti anksčiau nei 19.49. Nė sekundės anksčiau.

* Perfrazuota mintis, kurią brazilų poetas Mário'us Raulis Moraisas de Andrade'ė (1893—1945) išsakė eilėraštyje „Mano siela skuba“.

3

Hansen?

Marla nepažinojo nė vieno žmogaus tokia pavarde. Vis dėlto šis asmenvardis, greta keistos siuntos perdavimo instrukcijos, palietė kažkokią jautrią stygą jos pasąmonės rezonanso dėžutėje. Tas neharmoningas, netgi šiek tiek erzinantis tonas vertė ją jaustis nejaukiai.

— Nagi, Marla, susiimk! — drąsino ji save.

Paketas turėjo rankenas, dėl to buvo patogiau jį nešti, nes daiktas svėrė beveik tiek pat, kiek plyta. Nešina siunta, mergina nupėdino per darbuotojų automobilių stovėjimo aikštelę pastato link. Nors Marla vilkėjo tik ploną lininę palaidinę, mūvėjo šortus ir avėjo basutes, nuėjus kelis metrus, ją išpylė prakaitas. Aikštelės kraštas iš vienos pusės buvo apsodintas medžiais. Jų šakos bei lapai atrodė tarsi sustingę. Štilis sustiprino orkaitės efektą.

Dabar Barselonoje dar karščiau, — ji pamėgino nukreipti mintis apie orą kita linkme. Marla neabejojo, kad jai ten patiks. Ji neapsakomai apsidžiaugė, gavusi Kiljano elektroninį laišką, kuriame jis pasiūlė jai drauge su kitais abiturientais vykti į kelionę, organizuojamą mokyklos baigimo proga.

Prašau, neišleisk manęs vieno su ta neišsilavinusių girtuoklių gauja. Marla, mudu esame tos pačios rūšies padarai. Kol jie per šiaudelius siurbčios sangriją, mes, remdamiesi Bernulio dėsnium, apskaičiuosime srauto greitį susiaurėjusioje vietoje. Kaip aš tai padaryčiau be tavo pagalbos?

Marla nusijuokusi atsakė draugui, kad apsvarstys jo pasiūlymą, nors iš tikrųjų jau buvo apsisprendusi. Tik dėl šios priežasties ji dirbo kurjere ir priėmė kiekvieną užsakymą! Mergina norėjo užsidirbti, kad galėtų padengti savaitę trukšiančios kelionės išlaidas. Mama sumokėdavo tik už pačius būtiniausius dalykus, Levenas vėl buvo pradingęs, o močiutė jau mėnesį gyveno senelių namuose ir taupė kiekvieną centą. Todėl Marlai dar trūko pinigų skrydžiams, viešbučiui, apsilankymams klubuose ir restoranuose, be to, ji norėjo parsivežti suvenyrų.

Laikydama paketą rankoje, mergina praėjo pro iškabą, kurioje buvo surašytos visos pastatė įkurtos įmonės. Kai kurie pavadinimai atrodė neįskaitomi, logotipai pageltę, raidės apsilupinėjusios.

Tačiau niekur nesimatė užrašo HANSEN.

Ji palypėjo keliais laipteliais aukšty, link paradinių durų. Staiga vakaro saulė pritemo, nors debesis jos ir neuždengė.

Marla pažvelgė į savo dilbį, tarsi ši kūno dalis jai nepriklausytų. Jos oda paširpo.

Kas čia vyksta?

Mergina apsigręžusi pastebėjo juodą universalą. Jis stovėjo aikštelės pakraštyje, prie ąžuolo.

Marla įdėmiau pažvelgė į automobilį, primenantį katafalką.

Tada pastebėjo šešėlį.

Ant galinės sėdynės.

Jis šmėstelėjo tik akimirką.

Ir bemat pradingo.

Marla sustingo. Ji stengėsi nusiraminti.

Dabar yra nuostabus vasaros vakaras, septynios valandos ir trisdešimt devynios minutės. Kas blogo galėtų nutikti?

Žinoma, šešėlis galėjo atidaryti universalio duris, iššokti iš mašinos ir ją užpulti. Bet, jeigu Edgaras būtų norėjęs pakenkti, jis būtų suradęs gerokai daugiau galimybių padaryti tai kitur. Pavyzdžiui, būtų įsliūkinęs į miegamąjį ir užklupęs ją tamsoje. Tačiau, savaime suprantama, tai nesąmonė.

Juk jis nebegyvas. Edgaras mirė. Jis nebegali padaryti man nieko blogo.

Marla apsisuko ant kulno. Ims ir įsitikins, kad ten nėra nieko, kas galėtų kelti jai grėsmę. Jos gerklė, priešingai nei gausiai prakaituojančios rankos, buvo perdžiūvusi. Nurijus seiles ėmė spengti ausyse, ir aplinkiniai garsai atrodė daug garsesni. Ji girdėjo, kaip nepaliaujamai užia automobiliai miesto greitkelyje, ataidi juokas iš tolėliau stovinčio biurų pastato ir čirpia žiogai. Taip pat išgirdo draskymo garsus. Jie sklido iš automobilio. Nuo galinės sėdynės. Atrodė, tarsi kažkas ilgais nagais draskytų odinę sofą. Merginos širdis daužėsi. Ji, prisidengusi ranka akis, pamėgino pažvelgti pro šoninį langą, nuo kurio atsispindintys saulės spinduliai spigino į veidą. Tada pamatė...

Ne Edgarą. Savaime suprantama, kad ten buvo ne jis. Automobilyje nebuvo nieko, kas keltų pavojų. Priešingai — Marla išvydo bejėgę būtybę, kuri, regis, buvo per žingsnį nuo mirties.

— Prakeikimas, kiek laiko tu čia praleidai? — pro lango stiklą Marla tarstelėjo nedideliam šuneliui, apatiškai gulinčiam ant galinės sėdynės. Ar tikrai šešėlį primenantis juodo ir pilko kailio gumulėlis (Marla spėjo, kad tai šnaucerių veislės šunytis) ką tik sušmėžavo lange?

Nejau jam užteko jėgų atsistoti? Atrodė, kad gyvūnas neįstengtų net valdyti savo liežuvio: šis karojo iš snukio tarsi subliūškęs balionas. Nieko keisto: juk lauke svilino maždaug trisdešimt penkių laipsnių karštis. O juodo automobilio salone greičiausiai tvyrojo nepakeliama kaitra. Langai buvo aklinai uždaryti — nepaliktas nė menkiausias plyšelis. Palyginti su tuo, koks karštis kepino automobilyje, sauna tikriausiai primintų vėsų baseiną.

— Ei... — Marla pabeldė į langą, bet vargšas gyvūnas vos pajudėjo.

Kas šitaip elgiasi? Kas galėjo palikti šunelį mašinoje vieną karščiausių metų dienų?

Mergina pakėlė paketą už rankenų. Tada, padrąsinamai pati sau linktelėjusi, nedvejodama išdaužė langą.

Grūdinto stiklo šukės subyrėjo į kojoms skirtą erdvę šalia galinės sėdynės. Marla pakėjusi durų skląstį atidarė automobilį.

— Ei, mažuti, viskas gerai. Viskas bus gerai, — ramino ji šunelį.

Gyvūnas net nepajudėjo. Nenuostabu.

Marla pasilenkė į priekį. Ji pasijuto taip, tarsi kištų galvą į krosnį. Merginai palietus šuns galvą, vargšas gyvūnas pabandė lyžtelėti jai ranką.

Gerai, dar ne per vėlu. Marla tikėjosi, kad iš tiesų nepavėlavo.

Ji švelniai pakėlė šuniuką. Šio mažo, gležno padarėlio širdis pašėlusiai plakė.

— Palauk! — sušnabždėjo jam Marla.

Gėrimų skyrelyje tarp priekinių sėdynių ji rado atidarytą gazuoto vandens buteliuką.

Pirmiausia reikėjo nugabenti gyvūną į pavėsį. Ji nunešė šunį po ąžuolu ir atsargiai paguldė ant sausos žemės. Tada atnešė iš universalio vandens buteliuką, atsuko jį ir sudrėkino sau pirštus, o paskui suvilgė šuns liežuvį. Gyvūnas atsimerkęs pažvelgė į ją pavargusiu, bet dėkingu žvilgsniu. Marla pajuto, kaip jos širdis ėmė pašėlusiai plakti iš džiaugsmo.

— Puiku, mažuti. Labai gerai. Prašau, gerk.

Mergina atkišo jam butelį. Šuo palaižė butelio angą. Marla įpylė vandens jam tiesiai į burną.

— Taip, taip, gerai.

Šuns gyvybinės jėgos sugrįžo lėtai, bet užtikrintai. Šnauceris pamėgino stotis, remdamasis priekinėmis kojomis, tačiau pargriuvo ant pilvo.

Marla apsidairė. Aplink nebuvo nė gyvos dvasios. Atsiklaupusi priešais šuniuką, pakasė jam pasmakrę. Gyvūnui tai akivaizdžiai patiko. Tada atsegė apykaklę, kad ši nenutrintų kaklo. Vidinėje pusėje aptiko mažą slaptą skyrelį.

Vildamasi rasti šuns vardą ir šeimnininko kontaktinius duomenis, Marla atklįjavo lipuką.

Nagi, pažiūrėkime.

Skyrelio viduje buvo mažas popieriaus lapelis. Mergina surinko ant jo užrašytą telefono numerį. Šis atrodė keistai pažįstamas.

Išgirdusi skambutį, Marla iš išgąščio užspringo savo seilėmis. Merginos ausis pasiekė ne tik iš jos mobiliojo sklindantis jungimo signalas, bet ir kitas garsas, aidintis už kelių žingsnių. Tai reiškė viena: mobilusis telefonas, į kurį Marla skambino, buvo tiesiai jai už nugaros.

Juodame universale.

Ji grįžo prie automobilio. Lėtai, tartum bijodama atkreipti į save kažkokios būtybės, besislepiančios mašinoje, dėmesį, baimindamasi, kad ant jos staiga neužšoktų pasiutęs žvėris, Marla dar kartą atidarė keleivio dureles. Ji vėl atsisėdo ant galinės sėdynės. Pakojyje išvydo mobiliųjį telefoną.

Aparatas vibravo it barškuolės uodegos barškutis, o ekrane mirguliavo ryški šviesa. Staiga jame pasirodė užrašas, privertęs Marlą suabejoti savo sveiku protu.

Ką tai turėtų reikšti?

Kuo ilgiau ji spoksojo į ekraną, tuo šalčiau jai darėsi, nors automobilio salone vis dar tvyrojo nepakeliamas karštis. Merginai norėjosi bėgti, tačiau ji niekaip negalėjo atplėšti akių nuo fotografijos, kurioje buvo įamžinta jauna moteris su šiek tiek per didele kreivoka nosimi. Jos draugiškame veide dominavo besišypsiančios akys. Virš atvaizdo švietė teksto eilutė:

MARLA LINDBERG. SKAMBINA IŠ TARNYBINIO TELEFONO!

O Dieve.

Kad ir kokiam gyvūnų skriaudikui ji skambino, tas žmogus buvo išsaugojęs jos darbinį telefono numerį savo kontaktų sąrašė.

Sename klinikos pastate Marlą pasitiko maloni vėsa. Tačiau tai buvo vienintelis teigiamas dalykas šioje aplinkoje.

— Ei, ką visa tai reiškia? Ar čia — pernelyg ankstyvas mokyklos baigimo pokštas?!* — sušuko ji, žvelgdama į tuščią, akivaizdžiai belangį koridorių.

Vidun neprisiskverbė nė menkiausias dienos šviesos spindulėlis. Marlai įeinant, suveikė judesio jutiklis, ir koridoriaus palubėje išsižiebė kelios lempos. Nešina Ponu Griliu (taip ji pavadino vargšą šunelį, kuris vos neiškepė karštyje), mergina greitai pražingsniavo pro daugybę uždarytų durų. Vaizdas, kurį išvydo, jai priminė kalėjimo koridorių.

Keista.

Ar vaikystėje dėl patologiško Edgaro Lindbergo elgesio patirtas siaubas suteikė Marlai ką nors teigiamo? Galbūt išugdė jai neįtikėtinas supratimo ir stebėjimo galias. Anuomet ji to nesuvokė. Tik per psichoterapijos seansus mergina suprato, kad jau ankstyvojoje vaikystėje pastebėdavo, jog kartais jos tėvas elgdavosi keistai ir nederamai. Pavyzdžiui, jis šiek tiek per ilgai į ją žiūrėdavo arba keliomis akimirkomis ilgiau, nei derėtų, laikydavo uždėjęs ranką jai ant peties. Levenas taip pat tai pastebėjo. Vėliau jis prisipažino seseriai, kad buvo iškėlęs šį klausimą motinai. Tėja nepaprastai įsiuto, apkaltino sūnų nepadoriomis, liguistomis mintimis. Tada septyniolikmetis Levenas galutinai atsiskyrė nuo tėvų. Jis pažymėjo šį įvykį dviem

* Jaunimo ritualas, kurį abiturientai mokykloje paprastai organizuoja po paskutinio egzamino.

buteliais tekilos. Anksčiau vaikinai nusigerdavo iš gailėsčio sau. Vėliau, išsikraustęs iš gimdytojų namų, jis gėrė, norėdamas užslopinti kaltės jausmą, kad tėvų namuose likimo valiai paliko savo mažąją sesutę.

Marla nė už ką nenorėjo pripažinti, kad tamsus, bauginantis jos palydovas yra iš artimiausio šeimos rato, todėl visomis išgalėmis ieškojo kito paaiškinimo, kodėl taip jaučiasi.

Mergina iki šiol intuityviai bandydavo aptikti pavojaus šaltinį kiekvienoje nepažįstamoje patalpoje. Visada klausdavo savęs: kas slypi šioje erdvėje? Ar yra kampų ir užkaborių, kuriuose galima būtų pasislėpti? Kokiais būdais galėtų iš čia pabėgti? Ji pasižymėjo puikiais aplinkos stebėjimo įgūdžiais. Net ir dabar Marla atkreipė dėmesį į tokius dalykus, kurie kitiems šioje įtemptoje situacijoje tikriausiai būtų praslydę pro akis.

Kaip mergina ir tikėjosi, ligoninės pastatas buvo nutriušęs ir apgriuvęs. Regis, kažkoks scenografas pasistengė, kad susidarytų vaizdas, jog ligoninė metų metus stovėjo tuščia, nors iš tikrųjų žmonės čia vaikščiodavo kiekvieną dieną. Nuo praviarų durų buvo nuplėšta telefonspynė, tačiau iškaba „Šilfhorno gimdymo namai“ atrodė švariai nuvalyta. Grindys, išklotos supleišėjusiu linoleumu, kvėpėjo valymo priemonėmis. Ant grindų, rodos, tyčia buvo primėtyta popierių, taip pat prieš kiekvienas į koridorių vedančias duris specialiai išdėlioti praplyšę šiukšlių maišai — jie išrikiuoti stebėtinai tolygiu atstumu vienas nuo kito.

Viename iš jų Marla aptiko dubenėlį. Paėmė jį.

— Ponia Hansen? — pašaukė ji, nors jau seniai buvo įsitikinusi, kad kažkas — tikriausiai klasės draugai — iškrėtė jai išdaigą.

Į merginos šauksmą sureagavo vien tik Ponas Grilis: jis bandė lyžtelėti jos smakrą.

Marla koja atidarė duris, ant kurių buvo užrašyta „Pacientų tualetas“. Vandentiekis veikė. Vėsus vanduo tekėjo iš čiaupo į dubenį. Ponas Grilis godžiai panardino jame galvą.

— Čia, ant plytelių, maloniai vėsu. Ar palauksi manęs kelias akimirkas? Aš tuoj grįšiu, mažuti!

Šiaip Marla buvo baikšti, ji nė už ką nebūtų savo noru kėlusį kojos į šį apleistą pastatą. Mergina verčiau būtų sugrįžusi ir pasakiusi viršininkui, kad perduotų siuntą kam nors kitam. Tačiau ji siaubingai supyko dėl to, kaip buvo pasielgta su Ponu Griliu, tai suteikė jai neįtikėtinos drąsos. Bet dabar pradinis jaudulys jau buvo atslūgęs, tad Marla nusprendė ilgiau čia nebepasilikti.

Tą akimirką ji pamatė, kad stovi priešais kabinetą, ant kurio užrašytas numeris 012.

Tiesiai po skaičiais akį patraukė užrašas „Gimdykla“. Duryrs atrodė pakankamai plačios, kad pro jas pavyktų įstumti ligoninės lovą.

Jos buvo praviros.

Marla apsidairiusi kelias akimirkas pasvarstė, tada neryžtingai pažvelgė į siuntą vienoje rankoje ir mobilųjį telefoną kitoje. Smalsumas nugalėjo.

Ji įsikišo telefoną į kišenę ir pabeldė, nors puikiai suprato, kad tai — nereikalingas, beprasmiškas veiksmas.

Čia nieko nėra.

Kaip ir buvo galima tikėtis, niekas neatsiliepė.

— Sveiki!

Mergina įžengė į patalpą. Tą pačią sekundę jai už nugaros koridoriuje užgeso šviesa.

Merginos akys ne iškart priprato prie vaiduokliškos aplinkos. Dar prie įėjimo į apleistą kliniką Marlai susidarė įspūdis, kad čia kažkas negerai, o dabar ji galutinai tuo įsitikino. Atrodė, lyg liguista vaizduote pasižymintis žmogus būtų išpuošęs vestuvių nakčiai jaunavedžių miegamąjį. Langai buvo visiškai užtemdyti nepermatomomis juodo veltinio užuolaidomis. Ant grindų degė mažiausiai dvi dešimtys arbatinių žvakių. Rožių žiedlapiai žymėjo kelią nuo įėjimo į buvusią gimdyklą iki objekto, primenančio ligoninės lovos, operacinio stalo ir odontologo kėdės hibridą.

Tik dabar Marla išgirdo tylią klasikinę muziką. Ji pagalvojo apie močiutę Margot, kuriai taip pat labai patiko Bacho *Arija*, tik senolė jos klausydavosi tikrai ne tokioje šiurpioje aplinkoje.

Argi gali mėgautis muzika, kai prieš akis atsiveria toks trikdantis vaizdas?

Mat ant to keisto baldo — tikriausiai tai buvo gimdymo stolas, ant kurio jaunos būsimos mamos kentėdavo skausmus, — dabar gulėjo... *Tai*.

Pirmą akimirką Marlos sąmonė atsisakė suvokti, jog tai žmogus. Ne lėlė, kurios galvą kažkas apvyniojo matine plastiko plėvele. Staiga *ta būtybė* ėmė skleisti garsus. Jie galėjo reikšti bet ką. Taip staugia kankinamas žvėris. Arba mirštantis žmogus.

Tačiau kai Marlos akys apsiprato su mirguliuojančių žvakių šviesa, ji pamatė kojas, apmautas kostiuminėmis kelnėmis, panašiomis į jos tėvo. Paskui išvydo odinius batus, panašius į tuos, kuriuos jis apsiaudavo, eidamas į darbą.

Edgaras?

Ne, šis vyras buvo gerokai žemesnio ūgio.

Be to, juk Edgaras miręs, tiesa?

Marla nejautė baimės. Ji buvo apimta šoko. Kūną krėtė drebulys. Mergina troško dienos šviesos ir saulės šilumos, kuri įveiktų jos kūno bei sielos gelmes sukausčiusį šaltį.

Ji apsidairė. Ant sienos pastebėjo jungiklį. Jį paspaudus, šiurpią patalpą nušvietė blanki energiją taupančios lemputės šviesa. Marla, pasilenkusi virš būtybės, pamatė akis ir lūpas. Jos buvo ištinusios. Nors per storą medžiagą sunku buvo įžiūrėti ką nors daugiau, neabejojo, kad būtybė žmogiškos kilmės. Dabar Marlai tapo aišku, jog, užklotas storu brezentu, čia guli žmogus, ir jis yra taip arti mirties, beuždūstantis, kaip prieš kelias minutes Ponas Grilis, vos negavęs šilumos smūgio.

Šitaip suvyniotam žmogui niekaip nepavyktų įkvėpti oro, nors nepažįstamasis, regis, iš paskutiniųjų bandė tai padaryti.

Viešpatie, jis miršta...

Aukos krūtinė tankiai kilnojosi. Marla pamėgino nutraukti nuo galvos brezentą. Tada pastebėjo, kad iš tiesų tai maišas, kurį žmogus prisiurbdavo prie veido kiekvieną kartą, beviltiškai mėgindamas įkvėpti. Tankios medžiagos maišas ties kaklu buvo užsegtas užtrauktuku. Taip tvirtai, kad mergina neįstengė plikomis rankomis jo atsegti.

Marla apsisukusi perlipo per kelias arbatines žvakutes. Prie sienos ji išvydo instrumentų spintelę bei dvi komodas. Paskubomis atidarė visas dureles ir ištraukė visus stalčius, tačiau jie buvo tušti lyg teatro dekoracijos. Nei skalpelio, nei peilio, kuriais galėtų pradurti brezentą.

Mergina svarstė, ar pavyktų panaudoti žvakę: jos liepsna ištirpdytų medžiagą ties aukos burna. Bet, jeigu ir pasisektų išvengti siaubingų nudegimų, tai veikiausiai baigtųsi mirtinu apsinuodijimu.

Čia nieko nėra, — galvojo ji, — išskyrus...

Paketas!

Žinoma.

Psichopatas, kuris visa tai suorganizavo, tikriausiai prisi-viliojo ją čia dėl kažkokios priežasties. Marla puolė atgal prie durų — ten, kur iš išgąščio buvo numetusi paketą. Ji paslydo ant rožių žiedlapių.

Trumpai stabtelėjo.

Kiek dabar valandų?

19.47.

Paketą draudžiama atidaryti anksčiau nei 19.49, ir tai gali padaryti tik ponias Hansen.

Ar Marla turėtų laikytis nurodymų net ir tuo atveju, jeigu atsitiktų kas nors labai blogo?

— Tai visai nesvarbu! — sušuko ji pati sau.

Kas dar blogesnio galėtų nutikti nei tai, ką ji čia dabar mato?

Mergina paskubomis atplėšė kartoninę dėžutę. Suriko iš nevilties, viduje išvydusi tik niekam nereikalingą akmenį. Ten daugiau nieko nebuvo, išskyrus...

Laišką?

Jis atrodė labai ilgas, prieblandoje sunkiai įskaitomas, ir apskritai iš jo nebuvo jokios naudos. Ranka prirašyti lapai var-giai padėtų išgelbėti šio žmogaus gyvybę — jie buvo ne ver-tingesni nei daiktas, kuris subarškėjęs nukrito ant grindų, kai Marla apvertė ir papurtė dėžutę, vildamasi, kad kažko nepa-stebėjo.

Ji pasilenkusi sugriebė ryšulėlį raktų, jų šonuose nebuvo dantelių.

Ką su jais daryti?

Čia nesimatė nei durų, nei spintelių, nei užrakintų stalų. Tik nedidelė dėžutė kabėjo ant sienos.

Tai buvo elektrošoko prietaisas, dar žinomas kaip defibriliatorius.

Mėlynas vaikiško magnetofono dydžio įrenginys su rankena, kad būtų patogų nešti, ir ekranu. Jis vis dar veikė — įsijungė, kai Marla, apimta panikos, ėmė per jį plekšnoti.

Vykdykite instrukcijas ekrane, — įsižiebė užrašas. Ant defibriliatoriaus kabojo du delno dydžio elektrodai, kuriais elektros srovė buvo perduodama į krūtinės ląstą. Marla bejėgiškai spoksojo į prietaisą.

Ką man dabar daryti?

Vyras (ji manė, kad auka yra vyras) dar nemirė, aš neturiu jo gaivinti. Privalau jį išlaisvinti, man reikia...

Tada merginai kilo mintis.

Nuplėšusi dėžutę nuo sienos, ji trenkė defibriliatorių į grindis. Kartą. Du kartus.

Po trečio smūgio prietaiso gabalai pažiro ant linoleumo. Tarp jų, kaip ji ir tikėjosi, buvo metalo šukė, aštri it skeveldra.

Marla pasilenkusi pajuto stiprų skausmą — įsipjovė smilių. Iš jo pliūptelėjo kraujas.

Puiku, vadinasi, pavyks.

Tačiau dabar ji drebėjo taip stipriai, kad vargiai galėjo išvaduoti vyrą iš tankios medžiagos jam neįpjovusi.

Arba nepadariusi dar daugiau žalos.

Bet Marla neturėjo kito pasirinkimo. Ji improvizuotu peiliu smeigė į medžiagą ties žmogaus burna. Atrodė, tarsi pjautų įtemptą odą.

Nebuvo įsitikinusi, ar netyčia neužkliudė vyro lūpų arba liežuvio, nes brezentas ant jo veido jau buvo permirkęs iš piršto plūstančiu krauju.

Marla, įkišusi į plyšį du pirštus, pamėgino dar labiau praplėsti pradurtą medžiagą. Įtemptą darbą tik po kelių bandymų

vainikavo sėkmė. Mergina nusibraukė nuo kaktos prakaitą. Tada užuodė savo saldžiarūgštį kūno kvapą — įvairių rūšių prakaito: fizinio darbo, nuovargio ir baimės, mišinį. Persibraukė per veidą kruvina ranka. Nebegalėjo aiškiai matyti, atrodo, tarytum akis būtų uždengęs šydas. Bent jau neįžiūrėjo aukos veido. Vis dėlto išgirdo vyrą dusliai kostelint. Ne taip, kaip kosti dūstantis ar užspringęs žmogus. Jos išgelbėto vyriškio kosėjimą lydėjo melodingas švilpimas.

Lyg velnio švilpukas, — pagalvojo Marla, kone pamišusi iš baimės. Ji manė, kad dar niekada nebuvo girdėjusi nieko baisesnio, tačiau po kelių akimirkų pasigirdo kitas garsas, šiurpesnis už švilpimą. Iš vyro lūpų išsprūdo vienintelis žodis. Klausimas, primenantis dejonę:

— Kodėl?

Tas balsas, priešingai nei švilpimas, Marlai pasirodė pažįstamas, nors ji nebūtų galėjusi pasakyti, kieno jis. Keista, tačiau žmogus neatrodė dėkingas už tai, kad paskutinę sekundę išgelbėjo jį nuo mirties.

Vyriškis buvo sutrikęs. Jo veide atsispindėjo neviltis ir panika.

Nors po tankia medžiaga jis vėl galėjo įkvėpti oro. Be to, nebuvo surištas. Marla niekaip neįstengė to paaiškinti.

Kaip tam vyrui pavyko išsilaisvinti? Juk aš nenupjoviau jo rankas veržusių virvių, o gal...

Galbūt rankos išvis nebuvo surištos? *Juk aš jų nepatikrinau. Tiesiog rėmiausi prielaida, kad...*

Ji nespėjo užbaigti minties.

Figūra pakilo, griebė metalo gabalą, užsimojo ir trenkė juo Marlai į smakrą taip stipriai, kad gelžgalis susmigo iki pat burnos ertmės.

Mergina svirduliuodama žengė atatupsta. Ji laukė skausmo — šis pervėrė ją šiek tiek pavėluotai ir sulig kiekviena akimirka darėsi vis stipresnis.

Marla ištraukė gelžgalį iš smakro. Paaiškėjo, jog tai buvo klaida: dabar ji taip stipriai spjaudėsi krauju, kad paslydo jo baloje. Pamanė, jog jau nebeįstengs pasiekti durų, kurios galėtų būti jos išsigelbėjimas. Vis dėlto, sutelkusi paskutines jėgas, pasiekė rankeną. Tačiau kai jau ketino atidaryti duris, pajuto ant kulkšnies ranką.

Brezento Žmogus tikriausiai spėjo nusiristi nuo gimdymo stalo ir prišliaužti prie merginos. Dabar tempė ją už kojos atgal. Marla sumosavusi rankomis prarado pusiausvyrą ir metėsi tiesiai į duris. Šioms staiga smarkiai priartėjus, ji visa jėga trenkėsi galva į išsikišusią rankeną.

Nosikaulis sutrupėjo. Jis traškėjo taip, tarsi kažkas bato kulnu traiškytų riešutą.

Nudiegė dar stipresnis skausmas, pasipylė dar daugiau kraujo.

Tačiau keisčiausia buvo tai, kad skausmas, peržengęs visas sąmoningo žmogaus ištvermės ribas, neatėmė iš Marlos kitų pojūčių. Nors jautė tvinkčiojimą ir deginimą visose žaizdose, atokiausią sąmonės kertelę pasiekė kitas, gerokai subtilusnis suvokimas.

Mergina pagalvojo apie tai, ką krisdama sekundės dalį matė akies krašteliu.

Trikojį. Jis stovėjo patalpos kampe.

Mane filmuoja, — tokia buvo paskutinė Marlos mintis.

Mano mirtis filmuojama!

7

PO TREJŲ METŲ LIKUS DVEJIEMS METAMS IKI SPRENDIMO

Tarp jos giminių buvo tik du žmonės, kurie žinojo, kaip ji uždirba pinigus. Niekam daugiau apie tai nepasakojo. Oficialiai ji rašė lyginamosios psichologijos srities bakalauro darbą tema „Įgimtos ir išmuktos agresijos strategijos, kurias žmonės taiko ekstremaliose situacijose“. Vien šio gremėzdiško pavadinimo pakako, kad atsitiktiniai pažįstami — jeigu tokių atsirasdavo — nustotų klausinėti apie jos darbą.

Jei ji lankytųsi vakarėliuose ir papasakotų kitiems svečiams apie savo įprastą darbo dieną, šie tikriausiai prarytų skėčius, puošiančius kokteilių taures. Nė vienas žmogus nenorėjo to žinoti. Niekas nenorėjo pripažinti, kad pasaulyje egzistuoja tokie šiurpūs dalykai.

Deja, baisybių nutikdavo taip dažnai, kad buvo samdomi tokie specialistai kaip ji šiam šiurpiam darbui atlikti. Kad galėtų dirbti, jai reikėjo tik belangės patalpos su oro kondicionieriumi, pieštuko, užrašų knygutės ir, žinoma, kompiuterio su keliais monitoriais. Ji sėdėdavo priešais ekranus, užsidėjusi aplinkos triukšmą slopinančias ausines, kurių vyriškosios lyties jos kolegos dažniausiai atsisakydavo. Jie negalėdavo ištverti riksmų, verksmo ir — svarbiausia — maldavimų.

Tėti, prašau, nereikia. Prašau, liaukis. Man skauda.

Jai teko peržiūrėti tūkstančius seksualinio išnaudojimo ir smurto vaizdo įrašų, dirbant duomenų analitike Federalinės

kriminalinės tarnybos Berlyno skyriuje. Tačiau vienos kategorijos įrašai peržengė visas įsivaizduojamas ribas. Tie, kuriuose aukos net negalėjo maldauti savo kankintojų pasigailėjimo, nes jos buvo kūdikiai.

Laimei, įrašė, kurį ji dabar žiūrėjo, žmonės nefigūravo. Šlykštus veiksmas jau buvo užbaigtas. Vonios kambarys, kuriame viskas įvyko, ištuštėjęs. Viename iš trijų monitorių, stovinčių ant rašomojo stalo, matėsi sustabdytas jo vaizdas.

Balta kampinė vonia, Sirion modelio, pašalinta iš gamintojo asortimento 2017 metų pradžioje, — užrašė ji į bloknotę. Ilgai ieškojusi *e-Bay*, pagaliau aptiko šį baltą modelį pūstais šonais. Šiandien, baigiantis darbo dienai, įves paaiškusią informaciją į elektroninių duomenų apie nusikaltimus bazę. Ji pravers tuo atveju, jeigu tyrėjai aptiks šį objektą tirdami kitas bylas.

Pajutusi, kad už nugaros atsidarė durys, ji nusiėmė ausines. Skyriaus vedėja Kristina Fogelzang, sėdinti neįgaliojo vežimėlyje, linktelėjo jai iš koridoriaus. Kristina, kaip visada, buvo susisegusi plaukus viršugalvyje į tvarkingą kuodą. Ji dėvėjo kostiumėlį su siaurėjančiu sijonu. Šis buvo tokio pat pilkumo kaip ir moters akys, paslėptos už akinių auksiniais rėmeliais. Ji, kaip įprastai, maloniai kvepėjo pudriniais kvepalais, kurių subtilus aromatas išlikdavo visą dieną.

Skyriaus vedėja nusišypsojo ir jai būdingu prikimusiui balsu paklausė:

— Marla, ar galėtume trumpai šnektelėti?